

Bogár László: A 2014-es választások tétje

2013 március 14. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

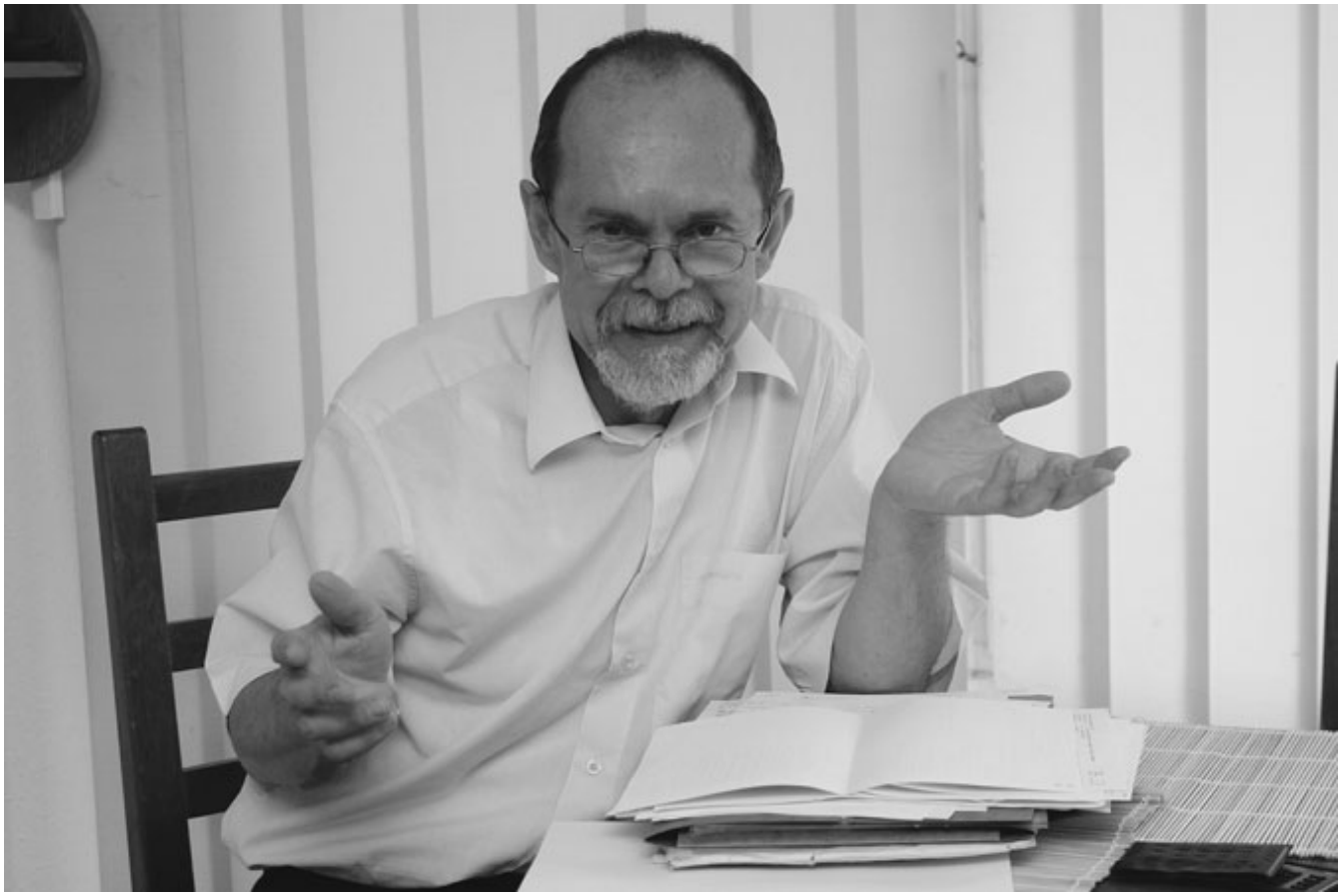
Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Van abban valami különös és borzongató, hogy éppen az els? világháború kitörésének századik évfordulóján lesznek a következ? választások.

Valójában ez volt a 20. század „harmincéves” háborújának kezdete (1914–1945), amely a 17. század harmincéves háborújához hasonlóan, id?nként „szünetet” tartott ugyan, de végig ugyanarról a konfliktusról szólt. Az európai történelem két harmincéves háborúja ugyanis egy-egy létmódváltás határát jelzi.

Az emberiség eddigi története három létmóddal írható le. Az ember, mintegy természet adta módon, „beleszületett” a tradicionalitás szakrális világába, amely még ismerte és m?ködtette azokat a tudásokat és az ezekre épül? eljárásmódokat, amelyek az emberi világot spirituális egyensúlyban tartották. Ebben a világban csak olyan dolgok voltak megvalósíthatók, s?t egyáltalán elgondolhatók, amelyeknek folytathatóságáról az adott közösség sokoldalúan meggy?z?dött. A reneszánsz és a felvilágosodás eszmerendszerei viszont felmagasztalták az elgondolhatóság és a megvalósíthatóság szabadságát, és lényegében babonának, visszahúzó er?nek tituláltak mindent, ami csupán „lét-határ?rizeti intézményként” a folytathatóságot kérte volna számon.

A gondolatszabadság, a szólásszabadság, a sajtószabadság, vagyis az „elgondolhatóság” szabadsága, és a „szabad piac” mint a társadalmi-gazdasági cselekvés teljes szabadsága a modern nyugati társadalmak, illetve a világ egészének er?szakos „nyugatosítása” nyomán a teljes emberiség „legszentebb” értékeivé vált. A „legszentebb” kifejezés ebben az esetben azért tragikomikus, mert ezek a szabadságnak álcázott konstrukciók valójában egy olyan rejtett globális diktatúra eszközeivé, s?t fegyvereivé váltak, amelyek pusztító következményei ma már az egész emberi létezést, s?t magát a földi életet veszélyeztetik.

A két harmincéves háború a két létmód-váltás korszakhatárát jelzi. Az els? 1618 és 1648 között a nyugatias modernitás gy?zelmét hozta a szakrális tradicionalitás európai világa felett. Az összeütközések látszólag vallásháborúként jelentek meg, ám a reformáció csupán ürügy, hisz annak eredeti célja, a szakralitás visszaalakítása („re-formálása”) kudarcba fulladt. Helyette a korszak Európája megtapasztalhatta, milyen brutalitással esnek egymásnak a reneszánsz és felvilágosodás nyomán a „sötét középkor babonáinak” hatása alól „felszabaduló” Nyugat polgárai. Ez volt a totális háború els? apokaliptikus megjelenése, és persze mindkét oldalon a keresztény/keresztyén „igaz hit” védelmében, elpusztítva Európa lakóinak negyven százalékát, anyagi vagyonának csaknem felét.

A huszadik század harmincéves háborúja szintén egy létmód-váltás korszakhatára. A nyugatias modernitás addigra letarolta a világ Nyugaton kívüli „maradékát”, de mindezzel olyan iszonyú „immunreakciókat” keltett, amit a hagyományos demokrácia rejtett diktatúrájával már nem lehetett kezelni. A német és a szovjet-orosz totális állam

csupán a nyugatias modernitás („magyarul” kapitalizmus) valóságos természetét mutatta meg félreérthetetlen nyíltsággal. Ma már evidencia, hogy a bolsevizmus csupán egy brutális politikai kapitalizmus, egy pártelit kollektív magántulajdonosi struktúráinak terrorisztikus diktatúrája volt.

A felszínen els? és második világháborúnak látszó újabb harmincéves háború a nyugatias modernitás addig követett létmódjának cs?djét hozta, és a globalitás új létmódja kiépülésének korszakát nyitotta meg. A globalitás mint új létmód – a média értelmez? hatalmára építve – minden addiginál brutálisabb, de tökéletesen rejtett, következésképp sokkal veszélyesebb diktatúrát hozott magával. Az egyre brutálisabban kifosztott emberiséget olyan általános ökológiai, szociális és kulturális válságba löki, amely már rég permanens globális polgárháborúba torkollott volna, ha a média, a globális véleményhatalmak fegyelmez? ereje nem lenne képes mindezt, sajnos sikeresen, „minden létez? világok legjobbikának” bemutatni.

Mindez tulajdonképpen a „valóság leváltását” jelenti, és olyan hamis, mesterséges valóságok tetszés szerinti felépítését, amivel a világ kifosztása elvileg szinte minden ellenállás nélkül a végs?kig fokozható. A pusztítás ma már a nemzetállam mint „utolsó védm?” (Czakó Gábor) teljes történelmi felszámolásának megvalósulásához vezetett, így Orbán Viktor 2010-ben indított „forradalma és szabadságharca” abban nyeri el értelmét, hogy éppen ezt a védm?vet próbálja megmenteni. A 2010 és 2014 közötti négy év azonban, s ez most már bizonyosan látszik, legfeljebb arra lesz elég, hogy lassítsa a lepusztulási lejt?n való lefelé haladásunkat.

A jöv? évi választások tétje ezért els?sorban az, hogy a magyar társadalom megérti-e az itt vázolt történelmi folyamatok lényegét. A szociális-liberális ellenzék bármilyen formációjának visszatérése ugyanis a nemzetállam végs? összeomlását, és a lepusztulási lejt?n való süllyedésünk felgyorsulását hozná magával. A lejt?r?l való visszafordulásra persze a Fidesz-kormányzás folytatódása esetén sincs feltétlen garancia. A 2014-es választás legf?bb tétje tehát az, hogy 2009 ?szével szemben 2013 ?szén ki tudjuk-e kényszeríteni a politikai uralmi elitb?l az err?l szóló ?szinte vitákat.

Bogár László - magyarhirlap.hu

Ajánló